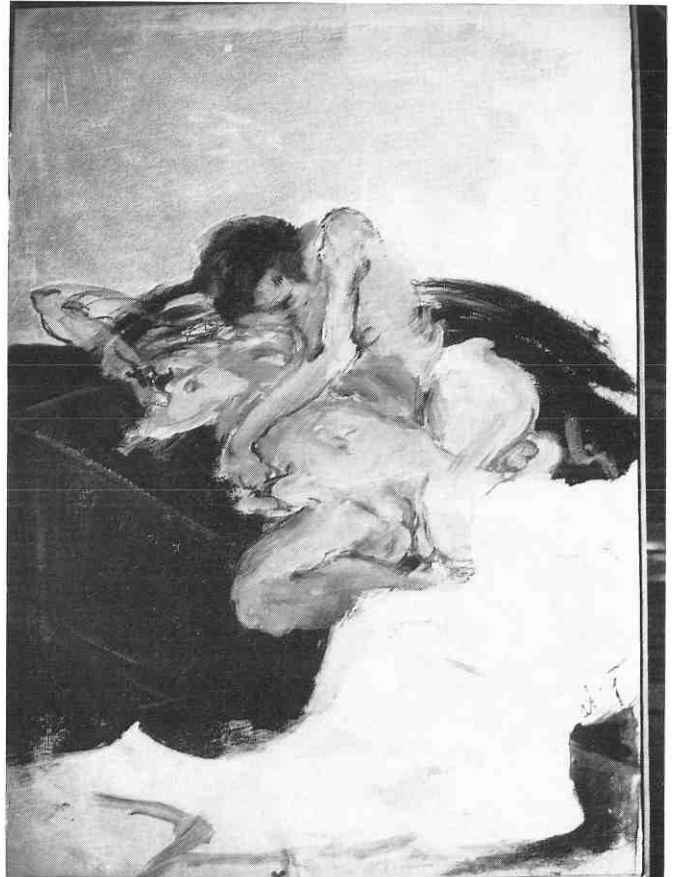
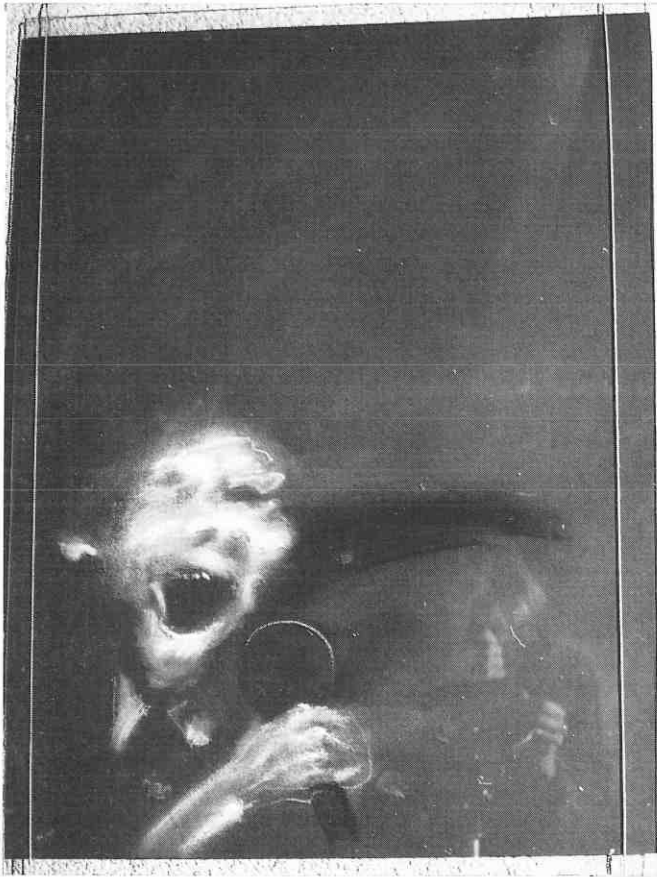

142

zlatko kauzlarić-atač

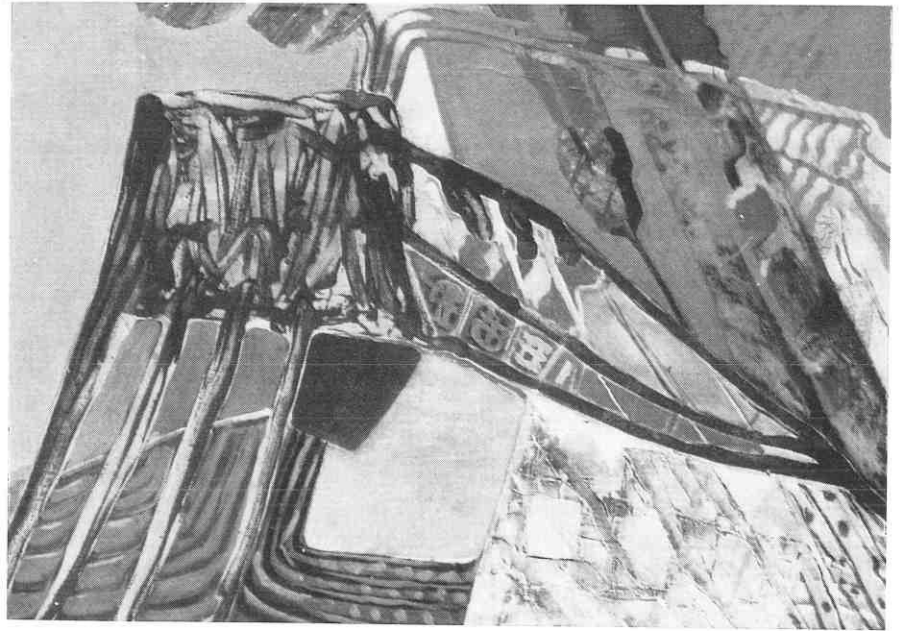
salon doma jna
rijeka
17. 6—1. 7. 1971.

vanda ekl

Zlatko Kauzlarić-Atač predstavio je u dijelu izložbe u Rijeci svoje najnovije radove, nastale u ovoj godini. I u njima, kao i u svom ranijem pristupu, podliježe on osjećaju tragike koju donosi nesklad ljudskih vrijednosti i vrednovanja, humanog dostojanstva i životne stvarnosti u kojoj se ta kvaliteta neprestano obezvređuje. Čovjek je u borbi za dignitet svog određenja ukliješten u ništetnu sudbinu svog svakodnevlja, u besmisao postojanja. Taj težak doživljaj nekih životnih istina, formuliran kao konstatacija, osuda i protivljenje, izražen je već odavna, da i u Kauzlarićevoj generaciji poprimi oblik otpora rasapu i porazu, pa i zahuktalog nepomirenja sa sveprisutnom uzaludnošću i apsurdnom egzistencije suvremenog čovjeka. Pritom je element agresivnog, nepoštednog ranjavanja istinom, element tjesko-

be, silovitosti i prijetnje — čest čimbenik angažiranog reagiranja. Zlatko Kauzlarić nadovezao je u tom smislu na neka tematska i likovna nastrojenja koja su se javljala unutar Majstorske radionice Krste Hegedušića i kod majstora samog. Rasplet Kauzlarićeve situacije i njegove ovisnosti, koja se javljala više u temi i narativnom rekvizitu negoli u pikturnalnim razradama, najavljen je ponajviše u njegovim najnovijim radovima. Polufigurativan, s likovima koji su polurazoreni ili polustvoreni, naslućeni u pokretu — on se sve više prepušta zamahu kista i izražava energijom koja izbija iz suprotstavljanja krupnih, obojenih mobilnih zona. Osobena je postala evazivnost boje kojom Kauzlarić svladava velike raspone svojih platna i iskalljuje svoje sadržaje. On se očito progresivno mijenja da bi zapostavio narativno a što više produbio slikovno, pikturnalno značenje svojih poruka. Mogu se naći na tim slikama poneke nedefinirane situacije, poneki isforsiran odnos, ali u svemu ima u novim Kauzlarićevim radovima snage koja doista nije više samo obećanje.

U svemu, mogućnost zrenja osobnog izraza, koju objavljuje taj slikar, uza sve to što podosta duguje pokretu i temi Francisa Bacona, dokazuje da je mogao s više strpljenja i samopouzdanja čekati svoju potvrdu. Nije trebalo da upozorava na sebe izazivačkim ispadom mladenačkog jeda kojim je svoju reputaciju prebacio s likovnog na društveno-senzacionalistički plan.

eugen kokot

narodni muzej
labin
22. 5—10. 6. 1971.

vanda ekl

Pojava Eugena Kokota formirala se u prožetosti slikom i duhom njegove rodne Labinštine. Motiv istarskog grada s njegovom izrazitom tektonikom i stereometrijskom čistoćom usred predjela razvedenog u stepenaste, raznobojne trake zemlje, kamena i vegetacije — bio je intimni povod za Kokotovu transpoziciju. U jezgru slike bili su položeni znakovi kubusa kuća da se oko njih razvije krajolik razložen u nevezani sistem ploha. Krupni, lelujavi oblici bili su razliveni površinom, oživljeni potezima, šarama, ponekad kaligrafskim znakovima. Iz identifikacije s krajolikom izvirao je tada, u prvoj fazi, pokret traka, drhtaj linija i elastični obrisi parcela što su se razlijevale u udoline, uspinjale na uzvisja i smirivale u ravnicama. I u bojama, u kojima su se javljali odjeci koloristike istarskih predjela, bili su ti predjeli očigledni kao početni čimbenik i temeljni likovni poticaj mladog slikara.